

ikke at have nogen Bestemmelse om Jærnbanernes Erstatningspligt, hvis Erstatningen for Næringsstabet skulde kunne indskrænkes til en Sum af 1,000 Kr. som Erstatning.

Jeg mener altsaa, at Lovforslaget fra det Synspunkt, ud fra hvilket det er bygget, er vel affattet og liberalt, for saa vidt det Ansvar, der paalægges Statsbanerne, er ret vidtgaaende, og at Bevisbyrden lægges over paa den anklagede, er jo noget, der ubetinget maa siges at være en Fordel for dem, der klage. Men jeg skal ikke nægte, at jeg havde ventet, at der, naar vi skulde til at lovgive paa dette Omraade, var blevet truffet en Ordning, som ikke er ukendt i andre Lande og heller ikke her i Landet, i Henhold til hvilken enhver Proces vilde være bleven undgaaet, idet Statsbanerne kun vilde være fri for Erstatning, for saa vidt den paagældende selv var Skyld i Ulykkestilfældet, fordi han havde hidført det ved sin egen Fremgangsmaade eller ved Forsæt, medens der altid vilde paahvile Driften Erstatningspligt over for vedkommende, naar den ikke kunde bevise dette. Hvis man havde faaet en saadan Bestemmelse, vilde man kunne bevæge sig med Tryghed paa Statsbanerne og de private Jærnbaner. Man vilde vide, at der maatte være en stærk Ansvarsfølelse hos dem, der havde Driften under sig, naar enhver Driftsforstyrrelse vilde medføre Ansvar for disse, og man vilde endvidere vide, at man ikke kom til at føre Proces, hvis der virkelig tilstødte en noget, som maatte siges at være ganske uskyldigt. Eftersom dette imidlertid ikke har kunnet opnaas, og eftersom vi mulig ikke kunne komme videre end til det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, vil jeg give Lovforslaget min Stemme, og jeg vil blot ønske, at der maatte ske en Tilføjelse i den af mig nys antydede Retning.

Alf. Christensen: I Anledning af dette Lovforslag kan jeg ikke tilbageholde et Par Bemærkninger, idet jeg ikke kan sige, at jeg er henrykt over de Principper, det fastslaar. Ligesom den sidste ærede Taler havde jeg ventet, at de Folk, som kom til Skade ved Jærnbaneulykker, vare bleve sikrede mod hændelig Skade, og for saa vidt betragter jeg denne Lov som et Tilbageskridt og ikke som et Fremskridt. Imidlertid er det jo den første virkelig ordnede Lovgivning paa dette Omraade herhjemme, og den vil lette Beregningen af Skadeserstatningen og Oversigten over de Ulykkestilfælde, hvorom man

kan vente, der vil blive Tale, fremfor de nuværende Bestemmelser, der ikke kunne siges at have direkte Lovkraft og ikke ere kodificerede saaledes som denne Lov. Men jeg mener dog, at der er ingen Tvivl om, at den Retstilstand, hvorunder vi nu befinde os for Skadeserstatninger i Anledning af Jærnbaneulykker, vil udfindes gennem de Koncessioner, der nu haves paa de vedkommende Anlæg, og disse ere, saa vidt mig bekendt, alle i Overensstemmelse med Kundgørelsen af 15de Marts 1845, der indeholder Koncessionen for det sjællandske Jærnbaneselskab, som var det første, der etablerede Jærnbanedrift. Dennes § 12 omfatter det Ansvar, som Jærnbanedriften har ikke blot for de Personer, hvis Befordring den paatager sig, men ogsaa for det Gods, der befordres, og andre end de befordrede Personer, der komme til Skade, og det i Udtryk, der ere saa omfattende, at de omfatte al hændelig Skade. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse meddele, hvorledes den ser ud: „Selskabet er forpligtet til at erstatte al Skade, som ved Befordringen paa Banen tilføjes de paa samme befordrede Personer eller Gods, eller ogsaa andre Personer og Genstande, og det kan ikkun fri sig for denne Forpligtelse ved at bevise, at det enten er den beskadigedes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at denne er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde. Selve Foretagendets farlige Beskaffenhed skal ikke betragtes som et Tilfælde, der befrir for Skadeserstatning.“ Jeg tror ikke at sige for meget, naar jeg mener, at enhver som helst, der kommer til Skade ved Jærnbaneulykke i dette Øjeblik i Danmark og overlever den, vil kunne sagsøge vedkommende Jærnbaneselskab eller Staten, hvis Staten har overtaget Banen, og vil kunne faa fyldestgørende Erstatning efter Reglerne her i Kundgørelsens § 12. Et andet Spørgsmaal er derimod ikke afgjort herved, det er Spørgsmaalet om, hvorledes det skal gaa de efterlevende, som miste deres Forsørger, altsaa lignende Bestemmelser, som ere truffne i dette Lovforslags § 3. For saa vidt disse angaar, er Spørgsmaalet jo tvivlsomt, men for saa vidt det Gods eller de Personer angaar, som befordres paa Jærnbanen, er det tydeligt, at de faa Erstatning, naar de komme til Skade, selv om det er fuldstændig hændelig Skade og uden noget videre Bevis fra deres Side, idet Jærnbaneselskabet vil have den Forpligtelse, hvis det vil fri sig for Ansvar, at bevise, at det er den beskadigedes egen Skyld eller at Skaden